

THH

УДК 821.161.2-31
К82

Марічка Крижанівська

К82 Тіні [Текст] : роман / Марічка Крижанівська. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. — 400 с.

ISBN 978-617-679-658-9

«Тіні» Марічки Крижанівської — нове слово в сучасному бурхливому розвитку української жанрової літератури. Фактично, перед нами перший в історії гуцульський детективний роман! Гуцульський — не за поверховим зовнішнім антуражем і не за випадковою пов'язаністю з цією відомою карпатською територією. Ідеться про детектив, занурений у прадавні вірування гуцулів, коли ще люди та духи разом творили гармонію Всесвіту, відтак із документальною точністю перепущений через процес зйомок легендарних «Тіней забутих предків» Сергія Параджанова і доведений до наших часів, коли й відбувається несподівана розв'язка.

Хто головний лиходій, хто головна жертва, а хто мимовільний нишпорка, хто і в який спосіб доклався до відновлення світового ладу — щоб усе це остаточно з'ясувати, треба добратися до останніх сторінок «Тіней».

УДК 821.161.2-31

© Марічка Крижанівська, текст, 2019
© Іван Шкоропад, обкладинка, 2019
© Видавництво Старого Лева, 2019

ISBN 978-617-679-658-9

Усі права застережено

**МАРІЧКА
КРИЖАНІВСЬКА**

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

Передісторія

Прадавні часи

Колись, іще за прадавніх часів, світ людей і духів був одним цілим. Разом вони творили Божі задуми, будували нероздільну гармонію Нави, Прави та Яви, народжували нові покоління, які жили за чіткими законами Всесвіту.

Так не одне тисячоліття панували мир і спокій на землях наших предків.

Аж поки народився той, хто переступом розколов світ навпіл. Розділені духи та люди втратили дар бачити одні одних, забули прадавнє співжиття, через що страх і неприязнь запанували між ними.

Втім, у давніх гуцульських пророцтвах написано: одна людина роз'єднала — одна матиме силу і поєднати розколений світ.

Наші дні

Вона стояла на скелі. Вітер скажено завивав і розхристував її сорочку, волосся та й саму її.

Думки були так само розхристані...

Здавалось, Олеся навіть не намагається пручатися супроти вітру: скине її зі скелі — то скине. Байдуже...

Навпроти неї стояв чоловік. Дивився просто в очі. Чогось чекав од неї.

Дівчина голосно крикнула до нього:

— Чого ти хочеш? Хто ти? Ти ж навіть не людина, правда?

— Не зовсім... — почула у відповідь глухий низький голос, який не віщував нічого доброго...

Наші дні, рік до того

